

Ústav Dálného východu

Posudek oponenta bakalářské práce

student: Kateřina Petřivalská

obor: koreanistika

název práce: Hänjō – fenomén ženských potápěček na ostrově Čedžu: od počátků k
postupnému zániku

vedoucí práce: Mgr. Vladislava Mazaná

oponent: Tomáš Horák, Ph. D.

Autorka se ve své práci věnuje svébytnému jevu profesionálních potápěček na ostrově Čedžudo. Byť se zřejmě nejedná o tak světově „unikátní“ fenomén, jak uvádí na řadě míst v textu, je to nepochybně nedílná součást dnes už pomalu mizející regionální tradice. Představení tradičního řemesla podvodního sběru mořských plodů v jeho historickém a společenském kontextu je tak žádoucím počinem.

Cíle práce jsou formulovány přiměřeným způsobem a stejně tak přiměřený je i rozsah, v jakém je téma zpracováno. Seznam použité literatury je na první pohled dostatečný, ovšem u řady kapitol se ukazuje poněkud slabá podloženost zdroji. Spíše průměrná, až podprůměrná je práce z hlediska přesnosti formulací, práce s odborným jazykem a jazykové úrovně obecně. Řada tvrzení není buď vyargumentována vůbec, nebo jen velmi nepřesvědčivě, což může být na některých místech dáno tím, že autorka podle všeho vychází z obecných informačních materiálů typu popularizačních brožur. Snížená odborná kompetence by mohla být částečně přijatelná u pasáží souvisejících s fyziologickými aspekty potápění (což je oblast mimo oborové zaměření), ale na druhou stranu, pokud uvádí tvrzení typu, že např. potápění je na Čedžudu čistě ženské povolání z důvodu větší odolnosti žen vůči chladu, že zvýšení odolnosti vůči tlaku vody vede ke zvětšení kapacity plic, že se ženy dokáží potápět do větších hloubek a zůstat ve vodě delší dobu atd., měla by dodat nějaká relevantní data (např. poslední z uvedených tvrzení lze snadno rozporovat letmým pohledem do tabulek světových rekordů ve volném potápění, kde dominují muži prakticky ve všech disciplínách). Rozpačité jsou i pasáže věnované právním úpravám činnosti komerčního sběru mořských plodů, ať už v podkapitole o rybářském kolektivu, nebo v historickém přehledu. Formulací, u kterých se čtenář zarazí, je ale v práci obecně poměrně hodně, a to ve všech kapitolách, přičemž často není zřejmé, zda jde pouze o stylistickou neobratnost, nebo neznalost či faktickou chybu. Na některých místech si autorka přímo protičeří, jako např. na str. 35, kde píše, že „bylo potvrzeno...“, avšak pro toto tvrzení neexistují žádné podložitelné důkazy“.

Mezi nedostatky lze uvést i způsob citování a dokládání některých údajů. Ničím nepodložená např. zůstává celá podkapitola věnovaná písním hänjō, na řadě míst nejsou uvedené zdroje statistik, u jednoho ze zmiňovaných filmových dokumentů není uveden tvůrce, na str. 51 vláda „přistoupila podpisem dokumentu k závazku“, aniž by bylo uvedeno, o jaký dokument se jedná atd. Právní normy ovlivňující činnost potápěček jsou uváděny v anglických

Ústav Dálného východu

překladech, bez odkazu k jejich původnímu názvu v korejštině a k originálnímu obsahu. S ohledem na filologické zaměření studovaného oboru by měla být velká pozornost věnovaná historickým pasážím, ovšem způsob citování sekundární literatury je přinejmenším neuspokojivý. Odkaz na blíže nespecifikované „královské dokumenty z roku 503“, resp. „dokument krále Mundža“ (str. 23), je možná akceptovatelný v populární publikaci pro veřejnost, nikoliv však v absolventské bakalářské práci. Také by bylo dobré si udržovat kritický odstup od formulací v korejských zdrojích a být opatrný s hodnoceními připisujícími světový význam lokálním jevům. Celkový dojem z práce kazí i nepřesnosti a chyby v transkripci korejských termínů.

Navzdory výše uvedeným nedostatkům práce zadané cíle víceméně splnila a podařilo se jí zpracovat tematiku v požadovaném rozsahu, byť nepříliš uspokojivou formou. Z tohoto důvodu doporučuji práci k obhajobě s navrhovaným hodnocením dobře.